

HUỶNH DUNG

TÌNH

*(Gồm 12 thiên tình điễm lệ uớt át của Nam Nữ
Việt Nam sống rải rác khắp cùng thế giới, trong
thời vong quốc)*

URL : www.huynhdung.com

TRUNG TÂM VĂN HÓA XÃ HỘI PHẬT GIÁO
VIỆT NAM TẠI CỘNG HÒA LIÊN BANG ĐỨC

Xuất bản 1996

Huỳnh Dung

T Ì N H

* * *

NGHỀ MỚI (Tuyển tập truyện ngắn)

Mục lục :

Chương I : Sáng tạo danh nghiệp

Chương II : Nghề kỳ lạ - Duyên lạ kỳ

Huynh Dung

Chương I

Sáng Tạo Danh Nghiệp

Vào thời đại nguyên tử đầu thế kỷ 21 thế giới phát hiện rất nhiều nghề kỳ lạ...

Chẳng hạn ở Trung Cộng nhà nước cho phép mỗi cặp vợ chồng chỉ có được một đứa con duy nhất. Vì vậy đã khiến cho một số cha mẹ khi sinh con gái liền thủ tiêu ngay, cho đến bao giờ có được con trai mới giữ lại nuôi.

Sự hạn chế sinh đẻ này tuy giải quyết được nạn nhân mãn, nhưng đã gây ra thảm trạng cha mẹ giết con một cách tàn nhẫn vô nhân, không bằng loài cầm thú!

Thế rồi sau đó một thời gian, cái xã hội hàng tỉ người không có chiến tranh, đã khiến cho sĩ số nam nữ mất thăng bằng, gây nên tình trạng: trai thừa gái thiếu!

Thay vì ngày xưa trai được «năm thê bảy thiếp», thì giờ đây gái Trung Cộng ít nhất phải «năm chồng bảy tình nhân» họa may mới giải quyết được tình trạng thiếu phụ nữ trong xã hội!

Bởi thế mà ngày nay trai Trung Cộng không dễ gì cưới được vợ! Thế rồi xã hội lại phát sinh thảm trạng mới là

những đứa con gái được may mắn thoát chết nhờ cha mẹ không tán tận lương tâm thủ tiêu ngày ra đời, khi lớn lên hoặc vì gia cảnh nghèo cô gái phải «tự bán thân cho người làm vợ một thời gian» để kiếm sống, hoặc trở thành nạn nhân của bọn buôn người bắt cóc gái tư bán cho bọn đàn ông con trai không kiếm được vợ, mua về làm vợ một thời gian.

Cả hai trường hợp, cô gái tự bán thân cho người làm vợ, hay cô gái bị người xấu bắt cóc bán cho người làm vợ, đều không được xem là cuộc hôn nhân kết nghĩa vợ chồng, mà chỉ là một cuộc giao dịch. Một nghề nghiệp có ấn định theo giao ước về thời gian cũng như tiền bạc giữa đôi bên.

Nghề này hoàn toàn khác với nghề các nàng Kiều ở Thanh Lâu khi xưa. Vì các cô gái làm nghề này không phải bán dâm cho hàng hàng khách làng chơi để mua vui trong chốc lát, mà chỉ bán dâm cho một người theo thời hạn qui định. Một nghề hoàn toàn mới lạ, gọi là:

NGHỀ LÀM VỢ CÓ HẠN ĐỊNH

Ở các nước văn minh thượng thặng như Âu Mỹ, y học tiến bộ vượt bậc, người ta có thể lấy tinh trùng người đàn ông đặt vào tử cung người đàn bà cho thụ thai.

Nhiều cặp vợ chồng mà vợ không thể sinh con, họ phải thuê người đàn bà khác. Có nghĩa là bác sĩ sẽ lấy tinh trùng của người chồng đặt vào tử cung của người đàn bà cho thuê tử cung để thụ thai sinh con thay cho vợ.

Do đó xã hội Âu Mỹ phát sinh ra nghề mới gọi là:

NGHỀ CHO THUÊ TỬ CUNG

Đứa trẻ ra đời hoàn toàn không dính líu đến người sinh ra nó về pháp lý cũng như thiên lý. Có nghĩa là đứa con ra đời không được gọi người sinh ra mình là mẹ. Cả hai không ràng buộc bởi tình mẫu tử thiêng liêng!

Còn biết bao nhiêu nghề mới lạ trên thế giới hiện nay mà chúng ta không làm sao biết tất cả vào thời đại nguyên tử này, do những bộ óc «vĩ đại» tự tạo ra để kiếm tiền. Ví như:

NGHỀ THẦU RÁC

Nghề này trở thành nghề kiếm tiền nhiều nhất và rất thịnh hành ở ÂuChâu.

Rác đây không phải là thứ rác thông thường, mà là rác hoá học thấy ra từ các lò nguyên tử, các viện bào chế hoá học v.v... Rác này độc hại vô cùng và có thể làm chết người khi đụng chạm sờ mó, hay hít thở phải luồng khí từ nó bay ra... Và thùng rác ấy mỗi ngày một chồng chất, tràn ngập trên đất, lênh đênh trên đại dương... Cho đến ngày kia quả địa cầu nhỏ bé này không còn chỗ chứa nữa thì nhân loại cũng sẽ trở thành rác!

Còn thêm một nghề mới khác trong xã hội văn minh cũng rất thịnh hành:

NGHỀ ĂN TIỆC

Chắc độc giả sẽ bật cười khi nghe nói đến nghề này và cho rằng:

- Ăn tiệc có gì khó khăn mà gọi là nghề?

Hoặc có người sẽ bĩu môi nói:

- Đứa trẻ lên ba cũng biết ăn! Ai làm nghề này chẳng được chứ?

Sự thật «Nghề ăn tiệc» không dễ như ăn!

Người làm nghề này phải có nhiều điều kiện:

Nữ - phải thuộc giai nhân. Nam - phải là mỹ nam. Ngoài thể hình ra, còn phải là người giao thiệp giỏi, biết cách ăn uống đi đứng trang trọng của người quý phái, rành xã giao nghi lễ quốc tế, nói nhiều ngoại ngữ, trí thức... (trí thức có nghĩa là phải hiểu biết sâu rộng mọi lãnh vực để có thể trò chuyện với mọi người bất cứ đề tài nào, phương diện nào... Trí thức không có nghĩa là đậu một bằng tiến sĩ hay thạc sĩ. Ví như người đậu kỹ sư hay bác sĩ, nhưng chỉ thông suốt trong khuôn khổ nghề nghiệp mà không biết điều gì khác, thì là tuy học cao mà thiếu phần trí thức).

Ở các quốc gia giàu có việc giao dịch chính trị hay thương mại quốc tế rất quan trọng. Các vua dầu hỏa A Rập, các chính trị gia hay các kỹ nghệ gia Âu Mỹ, Nhật v.v... khi ra nước ngoài để giao tiếp bàn bạc nợ kia... thường bày yến tiệc khoản đãi các quan khách địa phương.

Dĩ nhiên nơi xứ người họ không thể tổ chức một bữa tiệc long trọng trong thời gian ngắn, nên họ phải thuê những người làm «Nghề ăn tiệc». Những người làm nghề này sẽ thay họ tổ chức buổi họp mặt, chọn lựa địa điểm, trang hoàng buổi lễ, chọn lựa thực đơn, gửi thiệp mời, đón tiếp khách, sắp đặt chỗ ngồi v.v... Đôi khi còn phải ngồi chung bàn với chủ tiệc tham dự bữa ăn, trò chuyện đẩy đưa với khách.

Tóm lại «Nghề ăn tiệc» là một nghề vô cùng khó khăn, mà người làm nghề ngoài thể hình sang đẹp, còn phải có trí thức biết sâu hiểu rộng.

Xem thế, những «Nghề Mới» được thiên hạ tạo ra vào thế kỷ 21 dù trong sạch, dù dơ bẩn... cũng là nghề kiếm được rất nhiều tiền.

«TUẤN» anh chàng đẹp trai của Việt Nam từ khi lìa quê hương làm người tị nạn trên đất Mỹ đã 20 năm, tiếng Mỹ đã thạo thạo như Mỹ, bằng cấp cũng cả lố, ngay cả bằng điện tử của thời đại chàng cũng chiếm hàng đầu. Ấy vậy mà chàng vẫn thất nghiệp dài dài! Chỉ vì hãng xưởng nào thu nhận chàng vài tháng, hoặc lâu nhất là hai năm, cũng «sập tiệm»!

Đôi khi Tuấn có cảm tưởng mình giống như đàn bà sát chồng, hay đàn ông sát vợ! Hễ chàng kết nghĩa với ai thì người đó ngã lăn ra chết! Tuấn rầu rĩ và chán nản lắm!

Thằng bạn của chàng là Tài cũng một hoàn cảnh như chàng. Nhưng hần may mắn có cô vợ giỏi xoay sở, lúc làm bánh bao, khi làm chả giò... Sau đó cô đem bỏ mối cho các

nhà hàng và các chợ Việt Nam. Nhờ đó Tài sống tạm qua ngày, chờ tìm job mới.

Còn Tuấn là trai độc thân, tuy đã 36 tuổi. Chàng cũng không còn thân quyến, tuy là không phải nuôi gia đình, nhưng cũng không có thân nhân để nương nhờ mỗi khi thất nghiệp.

Bởi thế mỗi khi mất việc, Tuấn lo lắng ăn ngủ không yên, cả ngày đờ đẫn như người sắp chết.

Sáng hôm đó Tài đến thăm bạn với một lô báo quăng cáo, rồi quăng trước mặt Tuấn, nói giọng dạy đời:

- Nè, thiên hạ trên thế giới phát minh nhiều nghề mới lạ, mày đọc thử coi có nghề nào làm được không? Tài trí như mày tự «đẻ» ra một nghề mới để kiếm tiền. Hơi đâu mà đi xin việc ở các hãng sở của Mỹ để bị «layoff» lai rai, rồi ngồi một chỗ như người sắp chết.

Tuấn không nhìn bạn, cũng không nói năng gì, nhặt mấy trang báo mà Tài vừa quăng xuống đọc một hơi, rồi thở dài:

- Chẳng tìm thấy «Nghề Mới» nào của thiên hạ mà tao có thể làm được!

Rồi với sắc mặt chán chường, chàng cười nhẹ, nói giọng chế riễu, móc kè:

- Phải tao là đàn bà, tao chọn nghề «Cho Thuê Tủ Cung» cho khoẻ, vừa khỏi phải lo nơi ăn chốn ở thời gian mang bầu.

Tài cười ha hả:

- Bộ mày tưởng «cho thuê tử cung» khoẻ lắm đó hả? Chín tháng cu ru mang, khi đưa bé chui ra đau đớn trăm phần, nếu gặp xui xẻo sản phụ cũng có thể chết. Đó là chưa kể nếu mày cho thằng đen thuê tử cung, sinh ra một thằng nhóc đen thui đen thui, mà đũa nhỏ cũng mang nửa phần huyết thống của mày...

Đang rầu rĩ, nghe bạn nói tới đó Tuấn bật cười, ngắt lời:

- Thôi đi thằng ông nội! Tao đâu là đàn bà mà mày ví dụ tưởng tượng kỳ cục vậy? Mà cho dù tao là đàn bà cũng không thích kiếm tiền bằng cách đó đâu! Thử hỏi đưa nhỏ ra đời mà không được mẹ nhìn nhận thì còn gì là thiên lý chứ? Tao lại càng không hiểu, có những bà có chồng sờ sờ đó vậy mà còn làm nghề «Cho thuê tử cung»! Đã vậy ông chồng còn hỗ trợ cho vợ làm điều đó nữa chứ! Thật không tưởng tượng nổi thế gian này sao có những hạng người như vậy!

- Chỉ vì tiền mà thôi! Xã hội càng văn minh, nhu cầu của con người càng tăng, tiền bạc sẽ làm chúa tể. Bất cứ việc gì kiếm ra tiền người ta cũng làm được.

Tài nói đến đó vụt nhìn bạn chăm chăm một lúc, bỗng nhiên đập tay lên đùi mình mấy cái «bốp bốp» rồi la lên:

- Tao đã nghĩ ra rồi! Nè, Tuấn ơi, mày có biết là mày rất đẹp trai không? Mày đẹp tự nhiên không cần dao kéo của bác sĩ cắt sửa mặt mũi như tài tử HongKong, Đại Hàn. Sao mày không làm tài tử đóng phim? Nghề này hốt bạc nhất thế giới

đó nghe.

Tuấn cau mày:

- Bộ mày điên rồi hả? Muốn làm tài tử phải có thiên tài, phải học nghề. Mày tưởng làm tài tử dễ lắm hả? Huống chi tao đang ở xứ Mỹ, cái mặt «mít» hay nói chung dân da vàng, mà có được hãng phim Mỹ chiếu cố mời đóng phim thì cùng lắm chỉ đóng những vai phụ như: bồi bàn, ăn trộm, ăn cướp, mafia Tàu... Hoặc đóng vai mấy tên lính Việt Cộng mặt mày hung dữ đàn độn của phim chiến tranh Mỹ đánh với bọn cộng ViệtNam thuở trước. Ôi thôi! Tao thà chết đói chớ quyết không đóng vai tài tử thúí đó đâu!

Tài gục gật đầu nói:

- Mày nói cũng có lý. Đóng vai Việt Cộng trong phim Mỹ thà đóng bồi bàn còn dễ chịu hơn.

Nhíu mày nghĩ ngợi một lúc, Tài lại la lên:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Mày viết văn Việt cũng khá hay. Tại sao mày không làm văn sĩ? Nghề này không cần bỏ vốn, kiếm tiền dễ như chơi chẳng phải sao?

Tuấn cười lớn, vỗ vai bạn:

- Mày nói chuyện y như kẻ từ cung trăng mới rớt xuống trái đất vậy! Bộ mày không biết muốn làm văn sĩ phải có thật nhiều tiền, ăn ở không, có người hầu hạ cơm nước, có một chỗ ở thanh tịnh với ngoại cảnh tuyệt vời, có nhiều thời gian rảnh rỗi... rồi ngày ngày thanh thản thả hồn

theo trăng theo gió để tìm hứng. Bởi thế ngày xưa ở Âu Châu hầu như chỉ giới «Công Hầu Khanh Tước» mới làm văn sĩ, thi sĩ. Như tao là kẻ nghèo rỗng túi, làm gì dám mơ ước làm văn sĩ chớ? Thôi đi thẳng ông nội! Đừng làm cố vấn tào lao nữa!

Tài vẫn chưa chịu im, cố viện lý lẽ:

-Thời buổi này đâu ai phân chia giai cấp trưởng giả hay bình dân để chọn nghề? Ai thích nghề nào thì làm nghề đó. Ví như người có khiếu ca hát thì làm «Nghề ca sĩ». Người biết viết thì cầm bút làm «Nghề viết văn, viết thơ». À, mà không! Hiện nay không ai cầm bút, chỉ ngồi trước máy computer mà đánh ra ý nghĩ trong đầu. Văn từ thi phú từ bộ óc trào ra ào ào trên máy điện tử... Phải nói, thời đại khoa học tân tiến này nghề viết văn là cái nghề khoẻ ru, không cực thân, không tốn sức.

Tuấn ngã người lên thành ghé, mắt lim dim, chùng như quá chán phải nghe thẳng bạn nói nhảm. Tài vẫn tiếp tục:

- Lại nữa, nghề văn cũng không cần bỏ vốn đầu tư như kẻ làm thương mại, cũng không sợ bị thua lỗ mất mát gì...

Tuấn bực mình ngồi bật dậy, nói giọng hơi nặng:

- Tao tự hỏi mày có phải là giống vật vừa rớt xuống từ hành tinh nào khác không mà ngu đến độ như vậy?

Nói xong, Tuấn biết mình đã nặng lời với bạn, liền cười lã chã:

- Thằng ông nội! Như tao đã nói lúc nãy. Muốn làm văn sĩ phải có tiền, ăn ở không, tâm trí không bận bịu sinh kế. Viết bài xong còn phải hao tốn tem cò gửi nhà báo, nếu muốn đăng báo, nếu muốn in ra sách phải đưa tiền cho nhà xuất bản in ra. Nếu muốn bán được sách thì phải giao cho nhà sách, trả tiền cửa hàng, chi phí chuyên chở v.v. Đừng mong nghề này kiếm được tiền hay có lợi lộc gì. Cho nên từ xưa đến nay nghề «viết văn, viết thơ», vẫn là nghề là nghề của giới thượng lưu.

Tài vẫn không chịu thua:

- Tao đâu có bảo mày làm «văn nhân thi sĩ» mà cần phải giàu có? Tao chỉ muốn mày làm «Nghề viết thuê», chớ không phải nhà văn thứ thiệt! Tao đồng ý với mày, nếu muốn làm văn nhân thi sĩ phải nhiều tiền, dư của. Kẻ không tiền mà ngồi một chỗ viết chuyện trên trời dưới đất... hết kể chuyện mình thì phanh phui chuyện thiên hạ... hoặc viết triết lý xúi quẩy thế giới làm loạn như Karl Marx. Nói thật với mày tao ghét nhất là giới cầm bút! Văn nhân thi sĩ xứ nào tao cũng ghét.

Tuấn cười nhỏ:

- Hừ - khi nãy mày xúi tao làm văn sĩ. Bây giờ mày nói ghét giới cầm bút! Tao thật không hiểu nổi mày muốn gì?

- Thật ra tao rất ghét bọn cầm bút. Vì lúc có tiền hay không tiền, lúc đau khổ hay vui sướng, lúc trồng cây si hay lúc thất tình bị «bồ» đá... chi chi... họ cũng đều rên rĩ la ầm lên! Thậm chí, trời nắng, trời mưa, trời lạnh, trời nóng, trời đẹp, trời xấu gì gì... cũng có chuyện cho họ nói nhăng nói cuội, kể lể lung tung... Còn giới khác thì dù nghèo rã ruột, đau đớn

tốt cùng, cũng cố chịu đựng không than van kêu réo ai, đắng cay đau khổ cố nuốt vào bụng, chịu đựng một mình. Đúng là bọn khả ố xấu xa, thích làm ì ằm, chuyện nhỏ hoá to!

Tài nói đến đó ánh mắt đỏ ngầu, y như đang giận ai đó lắm vậy? Tuấn nhìn thấy sắc mặt hầm hầm của Tài không khỏi nhin cười, bật cười lớn, nói chọc:

- Mày đừng quên những khổ đau vui sướng của mày đè nén trong bụng, chính giới cầm bút đã phơi bày ra giùm mày. Những gì họ viết, họ nói, họ than van, không hẳn là cho họ, mà cho tất cả! Hễ ai đứng vào trường hợp nào thì sẽ thấy thấm thía. Ví như hồi mày mê cô Đào, mà cỏ không thềm ngó ngang tới mày. Lúc ấy chẳng phải mày thường làm nhảm hai câu thơ của Khái Hưng

*«Tình tuyệt vọng, nỗi thảm sâu –
Mà người gieo thảm như hầu không hay»*

đó sao?

Nói đến đó Tuấn liếc mắt quan sát bạn một giây rồi tiếp:

- Mày đọc thơ người, mà mày có cảm tưởng như người viết thay cho mình. Mày đọc lên, cảm xúc tận cùng. Những lúc như vậy mày phải cảm ơn họ đã «rút ruột tâm nhả tơ» cho mày, tức là cho người đời. Người đời đọc văn thơ của họ đứng vào hoàn cảnh sẽ thấy ấm lòng, sẽ tìm được an ủi, sẽ có được niềm vui... Chính họ là những người phục vụ cho đời nhiều nhất, mà bị đời bạc đãi hơn hết. Vì nghề nào cũng có thể kiếm ra tiền, không nhiều cũng ít, chỉ trừ nghề viết! Cho

nên những người làm nghề này không là hạng tham tiền, họ đáng trọng, chứ không đáng ghét.

Tài nghe bạn nhắc đến mối si tình vô vọng với cô Đào Thuở nào, mặt đỏ bừng lên vì thẹn, vội vàng chống chế:

- Thật ra mày nói cũng đúng. Bọn cầm bút có lúc cũng đáng hâm mộ chứ không đáng ghét lắm.

Tuần cười khi:

- Tao nói đúng phóc rồi! Còn gì nữa mà cũng hay không cũng?

Tài gật đầu:

- Được rồi! Tao đồng ý, giới cầm bút đáng trọng chứ không đáng ghét. Và mày không giàu nên tao cũng không xúi quẩy làm văn sĩ thứ thiệt. Như tao đã nói khi này, mày hãy dùng tài văn chương của mày làm nghề viết thuê.

- Thằng này điên rồi chắc? Thời hiện đại mà mày bảo tao làm cái nghề của «thầy đồ» thuở xưa ngồi dưới gốc cây viết mấy câu liễn câu thơ cho thiên hạ treo trước cửa nhà đó à?

Tuần nói xong ôm bụng cười. Tài cũng cười theo, nói tiếp:

- Ủ, cái nghề tao đề nghị mày làm cũng giống như nghề của «thầy đồ». Nhưng mà thầy đồ của thế kỷ 21!

- Nghĩa là sao?

Thấy bạn có vẻ lưu ý lời mình nói, Tài làm bộ mặt trịnh trọng:

- Thời đại này thiên hạ phát minh đủ loại nghề mới lạ để kiếm tiền. Tao đề nghị mày mở một văn phòng như một văn phòng luật sư vậy, có bản hiệu, đóng thuế hăn hòi, lấy tên là: «Văn Phòng Viết Thư Tình». Xứ Mỹ...

Nghe đến đó Tuấn phát tay, nói:

- Stop! Stop! Mày còn nói tiếp tao chỡ mày vào nhà thương điên đó.

Tài vẫn bướng bỉnh, nói một hơi:

- Ấy! Ấy! Chờ tao nói dứt câu đã! Xứ Mỹ này thiên hạ chạy đong chạy đáo kiếm tiền. Đâu có ai có giờ ngồi một chỗ nặn óc viết nổi một lá thư tình mùi mẫn để tán tỉnh bồ nhí? Bởi vậy tao đề nghị mày dùng tài văn chương viết thư tình thay cho họ họ, lãnh tiền công. Nếu duyên tình của họ tốt đẹp nhờ những lá thư tình của mày viết thì chắc chắn mày được lãnh công xứng đáng. Sống vào thế hệ tân tiến này phải biết phát minh một nghề mới lạ chưa có người làm, mới kiếm tiền được chớ mậy?

- Ý mày muốn tao nên mở một «Văn Phòng Hôn Nhân» như bọn Tây bọn Mỹ đang làm, để mai mối cho các cô các bà ế chồng, hoặc những anh chàng không kiếm được vợ?

Tài lắc đầu:

- Bậy nào! Nếu mày bắt chước thiên hạ lập «Văn Phòng Hôn Nhân» thì đâu có gì mới lạ? Những người đến Văn Phòng Hôn Nhân là họ chưa có người yêu, nhờ văn phòng tìm người giới thiệu cho họ. Còn mở «Văn Phòng Viết Thư Tình» như tao đề nghị mày là dành cho những người đã có bồ, đã có bạn, mà vì không có giờ rảnh viết thư, hoặc không biết viết những lời tình tứ diễm lệ... nên mày viết thay họ. Hai nghề này hoàn toàn khác nhau, hai loại thân chủ khác nhau.

Tuấn cười:

- Thật đúng là ý nghĩ của tên nhà quê! Thời đại kỹ thuật tân tiến này trai gái bồ bịch chỉ cần cầm máy điện thoại mặc sức nói lời yêu đương, tán tỉnh, hẹn hò, ngay cả hun hít «chụt chụt» cũng còn làm được... Đâu có ai lảm cẩm ngồi viết thư tình? Bộ mày tưởng thiên hạ đang sống vào thời Nã Phá Luân, thích viết những lời tình mùi mẫn tán tỉnh bà vợ hoàng hậu Joséphine đó à?

Tài vẫn nằng nặc không đổi ý:

- Ấy ậy! Mày cứ thử đi! Biết đâu chả có nhiều cặp thích đọc thư tình? Giả tí, mày mở văn phòng, trưng bảng nghề nghiệp, mà không tìm ra khách thì dẹp tiệm. Bằng như làm ăn phát tài thì... khà khà... mày phải phục bộ óc vĩ đại của thằng bạn mày đã cố vấn mày làm một «Nghề Mới» độc đáo - thế gian vô nhị! Chưa có ai làm!

Tuấn cười khịt khịt giọng mũi:

- Như tao đã nói lúc nãy, nghề mày vừa phát minh ra, đâu có khác nghề thầy đồ? Cũ như trái đất, mới lạ gì đâu?

- Thì tao cũng đã phân giải rõ ràng với mày khi nãy. Thầy đồ khi xưa chỉ viết mấy câu liễn, câu đối, hay đơn từ, hoặc các bài văn tế. Chớ thầy đồ làm gì viết thư tình? Thư tình đâu phải ai cũng viết được hả Tuấn?

Tuấn lặng thinh suy nghĩ, chùng như đã bắt đầu nghe xuôi tai. Tài khoan khoái ghéch mặt lên hỏi:

- Mày phục tao rồi chớ?

- Phục khi khô! Tao đang tưởng tượng đến phản ứng của cộng đồng người Việt vùng Cali khi đọc mục quảng cáo trên báo, thấy có một tên lảm cẩm mở «Văn Phòng Viết Thư Tình». Chắc sẽ làm thiên hạ cười đến ngã lăn ra mà chết! Nếu không, thì cũng là đề tài cho thiên hạ đàm tiếu cười vui.

Tài nghe bạn nói, mặt đang hí hửng liền xụ xuống như chó lông xù mắc phải trận mưa. Tuấn thấy sắc mặt bí xị của Tài liền mỉm cười an ủi:

- Kể ra ý của mày cũng không tệ lắm! Ở đời đôi khi mình làm điều quái lạ khác thường thiên hạ sẽ chú ý. Biết đâu tao sẽ kiếm được tiền với cái nghề mày phát minh ra đó cũng không chừng!

Tài mừng hóm:

- Màỵ đồng ý rồi hả? Tao biết màỵ hay chê tao, nhưng lại hay nghe lời tao! Chỉ tiếc rằng cho đến nay tao chỉ xúi quẩy màỵ, chưa giúp được chuyện gì nên thân! Nhất định lần này màỵ sẽ phát tài mà! Vậy nhé? Mọi việc để tao sắp đặt lo hết cho nhé? Bây giờ hãy mang giày đi với tao...

- Đi đâu?

- Đi ra nhà hàng làm tiệc ăn mừng màỵ lên chức Giám Đốc «Văn Phòng Viết Thư tình».

Tuấn vừa mang giày, vừa cự nự:

- Muốn tao mời đi ăn thì nói thẳng ra! Tao nghèo không đãi nổi bữa ăn thịnh soạn thì đãi màỵ tô hủ tiếu, tô phở... Bàỵ đặt nói ăn mừng văn phòng, ăn mừng chức Giám Đốc! Giám Đốc cái đầu màỵ! Nói năng phô trương kiêu màỵ, bộ muốn người ta cười nhạo bạn màỵ à?

- Trời ơi, thiên hạ ai cũng ham chức Chủ tịch, Giám Đốc. Cho đến đôi có người muốn xưng danh Chủ tịch mà không biết phải làm sao? Bèn cùng năm ba thằng bạn cà chớn lập «Hội ăn nhậu». Đôi khi muốn gặp nhau nói chuyện tếu, nhưng sợ tốn tiền, đành vào quán nhậu gọi la-ve, ăn đậu phọng! Rồi thì một anh giữ chức Chủ tịch, người thứ hai chức Phó Chủ tịch, người còn lại chức Tổng Thư Ký. Thế rồi đi tới đâu họ cũng ngoác mồm xưng mình là Chủ tịch, Phó Chủ tịch, một hội «nhớn» của người Việt hải ngoại.

Tuấn cười nhẹ, giọng chua chát:

- Chuyện này tao cũng biết! Bởi thế tao mới nói mày đừng bô bô cái miệng xung gọi nọ kia... Rồi đem tao làm trò cười cho thiên hạ...

Tài gật đầu:

- Tao biết rồi!

Ngoài miệng nói thế, nhưng Tài vốn là anh chàng đa sự lắm lời, trong bụng vẫn còn âm ức nên tiếp:

- Dù sao, tao nghĩ mày có xung danh Giám Đốc cũng đâu có gì quá đáng? Mày mở một «Văn Phòng Viết Thư Tình» là một chỗ làm có bàn, có ghế, có máy điện tử, có tủ hồ sơ... giống như một văn phòng hành chánh, thì phải có danh chức hẳn hoi. Mày có xung Giám Đốc ai dám dị nghị chỉ trích chớ?

Tuấn bực mình đồ quạu:

- Đủ rồi nghe! Mày nói đùa muốn gọi tao chi chi cũng được. Cấm mày gọi tao Giám Đốc trước mặt người khác.

Rồi Tuấn nghiêm giọng nói:

- Mày còn nhớ câu chuyện về thằng cha chùi nhà vệ sinh công cộng cho Mỹ ở phi trường Los-Angeles không? Đi đâu hấn ta cũng xung mình là Giám Đốc Sở Vệ Sinh, có cả danh thiếp loè ra cho thiên hạ ngán. Mày muốn tao cũng giống như hạng người đó à?

Thấy bạn không vui, Tài vội đổi đề tài:

- Tao vừa chộp được 20 đô của bà xã. Bữa nay tao đãi mày một châu phở nhé?

Tuấn hết giận, bật cười hỏi:

- Đủ tiền cho hai tô phở không đó? Nhớ tao muốn ăn thêm gì khác thì sao?

- Thì tao ở lại lau chùi bát đĩa cho chủ tiệm.

- Được! Vậy thì đi!

Tuấn khóa cửa căn hộ của mình, rồi cùng bạn sóng bước ra bãi đậu xe.

Tài thấy xe Tuấn quá cũ, một cánh cửa gập như sắp rơi ra, liền lấy chìa khóa xe mình trao cho bạn, rồi nói:

- Nè, hãy tạm lái xe của tao. Xe mày chạy ra đường sẽ bị cảnh sát đuổi theo đó. Khi nào kiếm được tiền mua xe khác thì trả xe lại tao.

- Vậy mày lấy gì để đi đây đi đó?

- Tao sẽ xài chung xe với bà xã. Mày đừng lo!

Tuấn không từ chối, nhận chìa khóa xe của bạn, lòng cảm kích tận cùng. Sợ Tài nhìn thấy nỗi cảm xúc của mình, chàng giả bộ nói:

- Mày là thằng bạn tốt, cũng là thằng bạn rắc rối nhất của tao!

* * *

Mấy tờ báo Việt ngữ vùng Cali mấy ngày sau có đăng mục quảng cáo như vậy:

VĂN PHÒNG VIẾT THƯ TÌNH

Lãnh viết thư tình cho nam nữ, không phân biệt tuổi tác, với tiền thù lao mỗi lá thư 8 mỹ kim. Thân chủ chỉ cần gửi về hộp thư: Nguyễn Tuấn, P.O Box 2001, San José CA 92331 (kèm money order và ý chỉ muốn viết gì trong thư). Thảo thư sẽ được văn phòng gửi lại trong ngày. Xin cho địa chỉ của thân chủ qua post, hoặc E-mail).

Kể từ ngày đó, đồng bào trong vùng ai đọc thấy mấy hàng quảng cáo trên báo cũng lưu ý, rồi lấy đó làm đề tài cười vui trong quán ăn tiệm nhậu!

Thật đúng như dự đoán của Tuấn! Đó là kết quả của Tài, thằng bạn có ý tưởng kỳ quái đã bày ra!

Và cũng từ ngày đó... Mỗi khi Tuấn ra phố Cali, thấy người Việt chàng phải né tránh, không dám chạm mặt đối đầu với ai, sợ người ta nhận ra mình là kẻ chủ chốt trong mục quảng cáo với cái nghề mới:

VIẾT THUÊ THƯ TÌNH

Chẳng ngờ một tuần sau, chàng nhận được hai chục lá thư từ các nơi gửi tới, nhờ chàng thảo thư gửi cho tình nhân của họ, kèm chi phí hẳn hoi.

Cầm mở thư trong tay Tuấn ngạc nhiên đến độ ngẩn ngơ, không tin là ý nghĩ kỳ quái của thằng bạn mình lại thành công như vậy!

Chàng bắt tay vào việc ngày hôm đó. Rồi hôm sau chàng lại nhận được một lô thư gửi tới, khiến Tuấn quỳnh cả lên, vì sợ viết thảo thư không kịp gửi đi theo thời hạn ấn định.

Từ sáng sớm chàng đã thức dậy chong đèn viết đến giữa khuya mới ngủ. Còn bữa trưa chàng phải gặm bánh mì cho không phải mất thì giờ. Tuy vậy mà mỗi ngày chàng chỉ thảo được 5, 6 lá thư!

Cũng bởi mỗi thân chủ một hoàn cảnh yêu đương khác nhau, tâm sự khác nhau. Tuấn phải đóng từng vai trò, lúc ở vào địa vị cô gái viết lời tình cho chàng trai, khi thì lão ông viết cho lão bà... Lại có cả người Mỹ muốn viết thư tiếng Việt cho nàng Việt Nam để biểu diễn mình biết tiếng Việt! Đó là chưa kể thành phần đàn ông gốc Hoa muốn chinh phục các cô gái Việt...

Ngày đêm bù đầu bù óc với mở thư tình của thiên hạ, đến cuối tháng đó Tài tính sổ giùm bạn thấy thu được trên ba ngàn Mỹ kim! Quả là sinh lợi đủ cho chàng sống.

Chỉ có điều kiếm được tiền mà chàng không có giờ để ăn uống nghỉ ngơi! May là đa số thân chủ có thể nhận thảo thư qua E-mail, chàng không phải mất thì giờ gửi qua Post. Tính ra có hơn 400 thảo thư gửi đi trong một tháng. Trung bình Tuấn phải viết trên 10 bức thư tình trong một ngày! Quả là kỹ lục!

Chỉ vì viết thư tình thì văn chương phải diễm lệ, ý tưởng phải dồi dào, hợp với từng người, từng hoàn cảnh, chớ không như thư viết hỏi thăm sức khoẻ, nên việc làm của Tuấn không phải dễ.

Cũng may vẫn cứ những thân chủ cũ chuyện trò qua lại với nhân tình của họ. Một thời gian ngắn sau Tuấn đã hiểu rõ tình trạng từng người, nên dần dần chàng thảo thư nhanh hơn. Một ngày chàng có thể hoàn tất 15 lá thư tình. Chỉ trường hợp có thân chủ mới, chàng phải suy gẫm tình cảm của đôi tình nhân mới để thảo thư thì tốn nhiều thời gian hơn.

Đến tháng thứ sáu, nghề của chàng vẫn đều đặn. Có người không cần thuê chàng viết thảo thư tình nữa. Bù lại chàng lại có thêm thân chủ mới.

Tuấn không tưởng tượng được nghề viết thuê của mình có thể kiếm tiền dễ dàng và vững chắc như vậy! Thật là một sự kiện khó tin!

Hôm ấy như thường lệ...

Tuấn đang bù đầu trước mớ thư tình, Tài xô cửa bước vào chụp mớ thư quăng vào ngăn tủ bàn viết, rồi nói:

- Đi! Đi theo tao ra ngoài một lúc. Bữa nay tao không để mày ngồi đây mò mẫm mãi mớ thư đó đâu! Mày cần nghỉ xả hơi! Nhìn thấy mày mặt mày hốc hác, thần xác bơ phờ, y như một thằng bệnh hoạn hay thất tình vậy! Bộ mày muốn chết

sớm sao mà làm việc lu bù, không để đầu óc nghỉ ngơi dưỡng sức?

Tuấn cười nhẹ:

- Chính mây đã đưa tao vào hoàn cảnh nửa sống nửa chết này mà?

- Đã đành là do tao xúi mây làm nghề này! Nhưng làm việc dù siêng năng thế nào cũng phải dành thì giờ để ăn uống và nghỉ ngơi chớ.

- Tao biết! Nhưng làm việc thì phải có công tâm, đứng đắn, giữ đúng lời giao ước với người ta thì mới xứng đáng lãnh tiền thù lao. Tao đâu phải là thằng lưu manh chỉ biết nhận tiền?

Chàng phân giải thêm:

- Viết thư tình không thể viết qua loa, lời nói bừa bãi, văn từ khiếm nhã... nên tao phải mất nhiều thì giờ. Mà tao cũng không thể gửi thảo thư chậm trễ khiến duyên tình người ta lỡ làng...

Tài thở ra, ngắt lời bạn:

- Thời buổi kim tiền này mà còn một tên ngu ngốc, làm ăn thật thà như mây, kể ra cũng khó tìm. Mây thật không khác gì mấy ông Đồ gàn ngày xưa!

Cả hai vừa đi vừa nói một lúc tới chỗ đậu xe. Tài bảo bạn lên xe ngồi cạnh mình, rồi cười cười nói:

- Để tao lái xe đưa mày đến Thương Xá Saigon của người Việt đi dạo vòng vòng. Bấy lâu nay mày lú hú trong nhà nên chưa thấy ở đó có nhiều gian hàng mới mở, với những giai nhân mới đến đáng để chiêm ngưỡng làm quen... Tao đưa mày tới đó rửa mắt một lúc cho sáng khoái tâm tư.

Tài nói đúng!

Sáu tháng qua Tuấn ở mãi trong nhà với mớ thư tình, không giờ đi dạo phố. Lần này theo Tài bước vào thương xá thấy có quá nhiều gian hàng mới. Đặc biệt gian hàng bán quần áo «mốt» và hàng vải cho phụ nữ rộng lớn không thua chợ Mỹ. Cô ngồi giữ «két» nhan sắc mặn mà, còn trẻ, chắc vào khoảng trên dưới 25. Tuy cô không ăn diện lố lăng kiêu kỳ, song bộ y phục trên người cô chắc là hàng hiệu đắt tiền?

In hình như cô đã thắm lén liếc mắt nhìn Tuấn khi chàng cùng Tài vừa ló mặt tới, nên mới chạm với tia nhìn quan sát của Tuấn? Cả hai cùng lúng túng quay mặt hướng khác, mặt mày cùng đỏ bừng lên!

Thật là kỳ! Ở xứ Mỹ này trai gái dạn dĩ, đâu ai còn biết mắc cỡ thẹn thùng gì?

Tuấn tự hỏi: «Tại sao ta và nàng ấy quê mùa nhút nhát vậy hè?»

Tuấn không còn thì giờ để thắc mắc về mình và cô gái lâu hơn! Chỉ vì lúc ấy có nhiều người trong thương xá chạy ủa tới vây chàng và Tài vào giữa.

Tuấn còn đang chơi với ngạc nhiên không biết việc gì xảy ra, bỗng nghe Tài huỳnh hoang cái miệng:

- Chào quý vị! Như tôi đã hứa với quý vị. Hôm nay tôi đưa thằng bạn làm Giám Đốc «Văn Phòng Viết Thư Tình» đến đây để quý vị biết mặt và tỏ lòng ngưỡng mộ tài năng của nó.

Tài vừa dứt lời thì đám người vỗ tay hoan hô, cùng lúc có nhiều tiếng cười rộ lên.

Tiếng vỗ tay cùng lúc với tiếng cười làm Tuấn có cảm tưởng mình bị thiên hạ chọc quê hơn là hoan nghênh, nên hổ thẹn lúng túng, mặt đỏ bừng, chửi thầm trong bụng:

«- Đồ thằng Tài mắc dịch! Đồ thằng cà chớn! Chốc nữa về nhà sẽ biết tay tao!»

Trong số người vây quanh có người đã biết Tuấn, nên nói:

- Tôi đọc mẫu quảng cáo thấy vui quá! Tôi không ngờ người mở «Văn Phòng Viết Thư Tình» là anh!

Tiếp theo là giọng một phụ nữ vang lên:

- Anh gì ơi! Anh chỉ nhận viết thư tình thôi sao? Thư chửi bới hạng đàn ông lưu manh bội bạc, anh có lãnh viết không?

Câu hỏi của cô ta khiến Tuấn càng xấu hổ hơn, mặt đỏ bừng bừng hơn... Chàng ngây người bối rối, không biết đối đáp ra sao, chỉ nghe tiếng cười của thiên hạ quanh đây ì ầm bên tai.

Thằng bạn quý quá của chàng lúc ấy vọt miệng lên tiếng:

- Nhận chó! Nhận chó! Chửi bới tình nhân cũng là chuyện tình mà? Dùng văn chương chửi kẻ bạc tình, hấn sẽ đau đớn trăm ngàn lần hơn bị côn gậy đánh nữa à! Có phải vậy không ông Giám Đốc?

Câu nói của Tài vừa dứt, đám đông càng vỗ tay hoan hô vang dội hơn lúc đầu. Giữa lúc Tài đang khoan khoái hãnh mũi, còn Tuấn đứng ngây người bất động, bỗng có một ông tuổi trung niên đứng phía sau đám người, nhòai ra phía trước, đập tay lên vai Tuấn, cười cười nói:

- Anh viết thư tình tuyệt quá! Hay lắm! Tôi vừa ý lắm!

Bị đập nhẹ lên vai, rồi nghe mấy lời khen tặng của người đó, Tuấn đoán ông là thân chủ của chàng, đầu óc lâng lâng cảm xúc vì lời khen...

Thình lình có một «bà cô» ăn diện loè loẹt, tuổi khoảng trên dưới 40, từ phía sau lách mình tới trước, vung tay tát lên mặt người đàn ông mà Tuấn đoán là thân chủ của mình một cái tát nên thân. Rồi với sắc mặt hầm hầm, bà ta nói gần như quát:

- Anh Lâm! Hoá ra mấy tháng qua những thư từ anh viết tán tỉnh tôi là thuê người ta viết giùm! Vậy mà tôi cứ tưởng văn chương anh lỗi lạc, ý tưởng cao quý chân tình! Từ nay anh đừng hòng mượn lời hoa mỹ của người mà dối gạt tình yêu của tôi nữa!

Nói xong bà ta ngoe nguẩy bỏ đi. Đám người bu quanh đó lại cười âm âm lên! Nạn nhân bị tát tai hổ thẹn mà không

có phản ứng gì, đành phải làm mặt dày cười theo mọi người cho đỡ thẹn.

Tuấn thì thê thảm hơn ai hết! Chàng muốn chui chỗ nào đó để thiên hạ không nhìn thấy mình nữa. Nhưng giữa khu Thương xá với đám người bu quanh chật ních, Tuấn biết mình khó thể trốn khỏi tầm mắt của thiên hạ.

Loay hoay một lúc chàng mới thoát ra khỏi hàng rào người. Chàng hồi hả bước đi vô tình bắt gặp ánh mắt cô gái ngồi giữ «két» ở gian hàng mà chàng lưu ý khi mới bước vào thương xá, đang nhìn chàng chòm chòm cười...

Tuấn nghĩ cô ta đã chứng kiến mọi sự xảy ra, nên vừa thấy mặt chàng lộ ra đã mỉm cười chế nhạo. Chàng xấu hổ thiếu điều muốn làm làm võ sĩ Nhật mổ bụng chết tại chỗ! Lúc ấy Tài cũng thoát khỏi vòng rào người bu quanh, chạy theo Tuấn ra ngoài. Đám người thấy hai nhân vật chính bỏ đi, ai nấy cũng tan hàng rã đám.

Đang lúc xấu hổ vì cái nhìn và nụ cười của cô gái, thấy Tài lộ mặt ra, cơn giận trong lòng phùng phùng trào lên, Tuấn chụp Tài lôi bước tới, nói giọng giận dữ:

- Đi về thôi! Mày xách tao ra đây để làm trò cười cho thiên hạ như vậy đủ chưa?

Chàng vừa nói xong, buông Tài ra, phóng nhanh tới bãi đậu xe. Tài chạy lót tót theo sau:

- Tao có lỗi gì đâu mà mày giận dùm dùm?

Tuấn gằn giọng:

- Nếu mày không bày chuyện khoe ầm lên cho mọi người biết tao là kẻ viết thuê thư tình, thì làm gì cặp tình nhân kia gây gổ nhau? Làm gì bà nọ làm «sì căn đan» trước đám đông?

Tài trợn mắt cãi lại:

- Ấy là lỗi tại ông già kia ngu quá, khen mày viết thư tình hay, tức là tự khai bí mật của mình, bị tình nhân tát tai ráng chịu. Đâu phải lỗi tại mày hay tại tao chứ?

Tuấn cố đềm nén cơn giận, nhú mày bảo Tài:

- Tốt hơn từ đây mày đừng gây rắc rối nữa! Tao đã cấm mày gọi tao là Giám Đốc trước mặt thiên hạ. Vậy mà mày lại đi rêu rao khắp nơi. Sao lúc nào mày cũng gây phiền phức cho tao vậy?

- Vui thôi mà! Được rồi! Đừng giận nữa! Từ đây tao không gọi mày là Giám Đốc, mà cũng không giới thiệu nghề nghiệp của mày cho ai biết, vậy là yên chuyện chớ gì? Bây giờ đi ăn với tao cho no bụng, rồi về nhà chui đầu với mớ thư tình của thiên hạ.

Tuấn bỗng nhớ đến nụ cười hóm hỉnh lúc nãy của cô gái ngồi «kết», hai tai nóng hực lên, lá nhĩ lùng bùng... không nghe thẳng bạn đi bên cạnh lải nhải nói những gì?

* * *

Huynh Dung

Chương II

NGHỀ KỶ LẠ - DUYÊN LẠ KỶ

Vụ «sì căn đan» trong Thương Xá Saigon hôm đó bị một vài tờ báo vùng Cali cho vào mục tếu. Rồi hai tuần sau bỗng nhiên số thân chủ của Tuấn chỉ còn phân nữa!

Đương nhiên tiền thù lao kiếm được ít hơn, nhưng nhờ đó Tuấn có giờ rảnh rỗi. Chỉ có điều chàng không dám vác mặt đến Thương Xá Saigon mua sắm hay bát phở.

Đến tuần thứ ba, Tuấn nhận được thư của một thân chủ hết sức lạ lùng, tên Trần Tuấn Phương. Thư Ông không viết tay, mà dùng máy chữ. Ông căn dặn chàng thay ông viết E-mail gửi thẳng cho cô gái tên Trần Thúy Thúy ở địa chỉ «E-mail thế này thế này...». Và bảo chàng không cần gửi thảo thư qua lại với ông. Chỉ khi nào chàng kết thúc việc làm mới thư báo tin cho ông qua hộp thư của ông.

Điều khiến Tuấn lưu ý là trong địa chỉ E-mail cô Thúy mà ông Tuấn Phương ghi, không thấy tên họ cô, chỉ với những con số... Và điểm đặc biệt hơn nữa là ông Tuấn Phương kèm tiền lệ phí với chi phiếu 100 mỹ kim với lời giải thích cũng bằng máy hàng chữ đánh máy:

«Sở dĩ tôi trả anh chi phí nhiều như vậy là muốn anh đặc biệt dành thì giờ cho riêng tôi để chinh phục cô Trần Thúy Thúy. Tôi và cô ấy tuy quen biết đã lâu qua mạng Internet, nhưng cả hai chưa thố lộ tâm tình, chưa nói lời yêu đương, cũng chưa từng gặp mặt nhau. Anh đóng vai tôi thư từ qua lại với cô, tự do viết theo ý nghĩ và cảm tính của mình. Cho đến ngày cô ấy thú nhận yêu tôi là anh mãn giao ước. Lệ phí trả cho anh tôi sẽ gửi hàng tuần qua post».

Đương nhiên với thân chủ hào phóng như vậy Tuấn phải trở hết tài năng nghề nghiệp và dành thì giờ lo việc cho ông ta nhiều hơn thân chủ khác.

Hôm sau chàng bắt đầu ngay việc thay ông Tuấn Phương viết thư gửi cô Thúy Thúy... Rồi chàng nhận được thư hồi âm của cô trong ngày qua E-mail. Cứ như thế mỗi tuần chàng nhận được chi phiếu 100 mỹ kim của ông Tuấn Phương gửi qua bưu điện để trả công.

Thư của Thúy Thúy viết cho ông Tuấn Phương, tức là Tuấn, rất ngắn. Có lẽ mục đích cô chỉ tìm hiểu tư tưởng của đối phương, nên cô thường nêu vấn đề để ông Tuấn Phương trả lời.

Ví như cô hỏi:

- «Anh Tuấn Phương à, anh nghĩ thế nào về đời người? Quan niệm sống của anh ra sao?»

Khổ cho Tuấn là thân chủ của chàng không cho ý kiến, bảo chàng tự do viết theo quan niệm của mình, khiến Tuấn có cảm tưởng như ông Tuấn Phương là mình vậy!

Thật buồn cười, mà cũng khôn đôn không ít! Vì cô nàng rất tinh quái, thư nào cũng chọt vài ba câu hỏi, làm chàng phải thay ông Tuấn Phương trả lời học gạch!

Ví như có lần Thúy Thúy hỏi thế này:

- «Anh có theo dõi hiện tình đất nước hiện nay ra sao không?» Mấy hòn đảo Trường Sa, Hoàng sa và đất đai ở biên thùy Việt Bắc với thẳng cảnh vừa nên thơ vừa hùng vĩ, mà các «quan chóp bu» của nước ViệtNam hiến dâng cho đàn anh Trung Quốc là để bảo vệ sự an bình cho dân? Hay là mấy ông bán đất quốc gia kiếm tiền bỏ túi riêng để trở thành tỉ phú quốc tế?»

Cũng có thư Thúy Thúy bảo ông Tuấn Phương cho cô ý kiến:

- «Anh à, theo anh bốn phận chúng ta, người Việt hải ngoại, phải làm gì để giúp đỡ quê hương và đồng bào trong nước? Chúng ta nên cô động hô hào đồng bào biểu tình đòi dân quyền, dẹp bỏ Đảng, lật đổ chính phủ? Hay là chúng ta nên gửi «đô-la» về Việt Nam, vừa để giúp thân nhân có phương tiện sống lây lất qua ngày, vừa để tạo phương tiện cho các quan lớn chính quyền nhét đầy «két ngoại tệ» trong các ngân hàng thế giới?»

Có hôm cô ta còn tra vấn Ông Tuấn Phương chuyện thế giới bao đồng, như vậy:

«- Con cháu nhà họ Mao hiện nay co giò chạy theo đuôi người Mỹ. Vậy anh có biết con cháu bác Hồ đang toan tính gì không?»

Ác hại hơn nữa là có lần Thúy Thúy bảo:

«- Hay là anh Tuấn Phương viết gửi qua mạng Internet khuyên họ Nguyễn ở ViệtNam nên nắm đuôi người Mỹ để không phải ăn mì gói hay xì dầu hoá học, mà nên chọn ăn beefsteak vừa ngon lành, vừa không bị ngộ độc.»

Cứ thế... thư qua, thư lại. Lúc cô hỏi chuyện này, lúc cô hỏi chuyện kia... chuyện bao đồng thế giới, chuyện thiên hạ... Tuyệt nhiên cô không nói đến chuyện tình cảm giữa hai người, nên Tuấn cũng không dám viết lời gì dính líu đến chữ «Tình»! Chàng lo lắng tự nhủ:

«- Nếu ta và cô nàng mãi giao tiếp với tình trạng như vậy thì ta không thể viết lời tình để chinh phục trái tim cô thay cho ông Tuấn Phương!»

Đến tháng thứ ba, Thúy Thúy chột thú nhận trong thư như vậy:

«- Anh Tuấn phương à. Chúng ta tâm đầu ý hợp. Những ý tưởng và lời giải đáp của anh qua thư từ trao đổi bấy lâu nay em hết sức khâm phục. Giờ đây em đã thật sự yêu anh! Anh là người tình duy nhất và mãi mãi trong đời em».

Nhận và đọc bức thư thú nhận tình yêu của Thúy Thúy tình linh bất ngờ như vậy Tuấn vui mừng vô hạn. Xem ra chàng đã thành công việc chinh phục cô nàng cho thân chủ

mình! Như vậy việc giao dịch giữa chàng và ông Tuấn Phương kể như chấm dứt, bốn phận của chàng đã hoàn tất.

Chàng liền in ra giấy tất cả E-mail mà chàng và Thúy Thúy viết qua lại trong ba tháng qua, rồi bỏ vào bì thư gửi post cho ông Tuấn Phương qua địa chỉ hộp thư mà ông ghi rõ mỗi khi gửi chi phiếu trả lệ phí cho chàng.

Thư gửi đi, Tuấn thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng vô cùng phấn khởi vì đã thành công với cái nghề mới **VIẾT THUÊ THU TÌNH!** Chàng đã thành công việc chinh phục một cô gái giúp cho thân chủ mình có được tình yêu!

Chàng định nghỉ ngơi vài hôm rồi sẽ bắt đầu lãnh những dịch vụ mới, tức là nhận việc thảo thư tình cho những thân chủ mới, mà mấy tháng qua vì đặc biệt dành thì giờ lo việc cho ông Tuấn Phương chàng đã từ chối nhiều mối.

Hôm ấy ngày nhàn rồi thứ ba, người phát thư của nhà Bưu điện xuất hiện trước cửa và trao cho chàng một lá thư. Chàng đọc thấy đề tên người gửi là Tuấn Phương thì vô cùng ngạc nhiên, vì chàng định nình sự giao dịch giữa chàng với ông ta đã dứt.

Chàng hồi hải mở thư ra xem...

Bên trong thư lại có chi phiếu 100 mỹ kim với hàng chữ đánh máy vắn tắt:

«Xin anh tiếp tục thư từ với nàng cho đến khi nàng đề nghị kết hôn với tôi. Cám ơn anh trước.»

Tuấn bật cười, nói một mình:

- Chưa thấy ai điên như người này!

Bỗng chàng nhớ ra là chàng chưa từng hỏi ông Tuấn Phương làm nghề gì? Bao nhiêu tuổi? Nhà cửa ở đâu? Chàng hoàn toàn không biết gì về người này! Vậy mà chàng nhận lời làm việc cho ông ta! Một sự giao tiếp gần như bí ẩn, không khác gì bọn mafia!

Cũng may việc làm của chàng không phải giết người, mà chỉ phải viết thư qua lại với cô gái Thúy Thúy nào đó... Rồi chàng cũng nhớ ra là mình cũng chẳng biết mặt mũi lai lịch tuổi tác cô gái mà chàng thư từ qua lại mấy tháng dài!

Tuấn lảm nhảm trong miệng:

«- Thật là buồn cười! Thật là quái đản! Ông Tuấn Phương là ai? Nàng Thúy Thúy là ai? Còn ta vai trò gì mà cứ phải ở giữa viết thư cho cặp tình nhân lạ đời này tới bao giờ mới kết thúc?»

Chàng hỏi mà không tìm ra câu trả lời. Trầm ngâm một lúc Tuấn tự nhủ:

«- Dù sao ta đã nhận tiền công. Thôi thì tiếp tục thay ông Tuấn Phương viết thư cho cô gái kia...».

Thế rồi chàng lại bắt đầu viết thư cho Thúy Thúy...

Và nàng cũng gửi qua lại với chàng như thường lệ. Chỉ có điều bắt đầu ngày đó thư Thúy Thúy viết cho ông Tuấn Phương không chất vấn nọ kia nữa.

Những lá thư cô viết sau này hoàn toàn nói lời nhớ nhung thương tưởng. Có lần Thúy Thúy còn làm thơ, bảo người yêu Tuấn Phương họa xướng thi thơ với mình.

Báo hại Tuấn phải trở tài làm thơ «con cóc» của mình ra để đối phó với cô!

Không biết thời gian trôi qua bao lâu?

Chỉ biết vì Tuấn mãi mê trao đổi lời tình, nói chuyện yêu đương với Thúy Thúy... chàng bỏ bê thư từ của các thân chủ khác. Cả ngày chàng chỉ viết thư và chờ đợi thư hồi âm của Thúy Thúy đến độ quên ăn, quên ngủ, thần xác đờ đẫn như kẻ mang bệnh sắp chết.

Cho đến một hôm Tuấn chợt nhận ra mình đã yêu Thúy Thúy! Chàng đã thật sự yêu cô gái mà chàng không biết mặt, lại là tình nhân của thân chủ chàng!

Tình yêu này đến lúc nào chàng cũng không hay? Chỉ biết rằng ngày ngày trao đổi những lời tình ngọt ngào yêu dấu qua lời văn câu thơ... đã làm hồn xác chàng ngất ngây hạnh phúc, quên lửng mình không phải là người tình thật của nàng!

Giờ đây khi biết được mình đã yêu nàng ấy, Tuấn kinh tâm động phách, không biết giải quyết mối tơ lòng của mình ra sao? Chàng nghĩ:

«Hoặc giả chàng thú nhận với ông Tuấn Phương là chàng đã yêu Thúy Thúy và van xin ông nhường người yêu cho chàng.»

«Hoặc giả chàng thú nhận với nàng, kẻ viết thư trao đổi với nàng là chàng, tên Nguyễn Tuấn, là chủ nhân «Văn Phòng Viết Thư Tình», là kẻ viết thuê, chứ không phải tên Tuấn Phương, người đàn ông nàng quen biết và thú nhận yêu đương.»

Thế nhưng cả hai trường hợp chàng vừa nghĩ đều không thể xảy ra!

Bởi vì: «Ông Tuấn Phương làm sao có thể nhường người yêu cho chàng, trong khi ông đã tốn hao tiền bạc và chờ đợi ngày chàng báo tin vui rằng Thúy Thúy đã thú nhận yêu ông?»

Bởi vì: «Chàng là người quân tử, không tranh giành chiếm lấy những gì thuộc về người khác. Chàng cũng là người biết tôn trọng lời hứa. Những gì đã giao ước, chàng tuân thủ và làm hết sức mình. Chàng đã thành công trong việc chinh phục Thúy Thúy cho thân chủ thì không thể phản bội trở mặt, hay nài nỉ van xin người ấy nhường người yêu cho mình».

Bởi vì: «Chưa chắc Thúy Thúy chấp nhận tình yêu của chàng, một khi nàng biết chàng không phải ông Tuấn Phương, mà chỉ một là kẻ thể thân, một kẻ viết thuê!»

Chỉ còn phương cách duy nhất để giải quyết là chàng viết ông Tuấn Phương báo tin «chàng muốn chấm dứt giao dịch này, có nghĩa là chấm dứt thư từ qua lại với Thúy Thúy».

Chỉ mới nghĩ thôi, chàng đã nghe con tim đau nhói. Một ngày không nhận được thư nàng, chàng như bị bỏ đói, bỏ khát!

Làm sao chàng có thể thôi yêu Thúy Thúy? Làm sao chàng có thể quên được những lời yêu dấu đã trao đổi nhau?

Một ngày trôi qua, rồi thêm một ngày trôi qua...

Tuấn còn đang chơi vơi trước mối tình si vô vọng của mình thì một việc kinh khủng xảy ra:

Sáng hôm đó Tuấn lại nhận được thư qua Post của ông Tuấn Phương. Thư như vậy:

«Anh Tuấn. Tôi đã liên lạc thẳng với Thúy Thúy. Chúng tôi đã quyết định kết hôn vào ngày 15 tháng sau. Và để thưởng công anh đã hoàn tất nhiệm vụ một cách tốt đẹp, tôi thưởng anh lần chót với chi phiếu 1.000 mỹ kim. Giao dịch giữa tôi và anh chấm dứt. Việc anh thay tôi thư từ cho người yêu của tôi là Thúy Thúy cũng chấm dứt. Cám ơn anh rất nhiều. Tuấn Phương.»

Đọc mấy giòng chữ đánh máy của ông Tuấn Phương, Tuấn nghe toàn thân đau đớn nhức nhối, y như có hàng ngàn mũi kim châm chích vào tim!

Chàng ngồi đờ một lúc nơi bàn viết, mồ hôi đổ xuống từng giọt từng giọt... và có cảm tưởng trong người đang lên cơn sốt. Chàng lên giường trùm chăn nằm thêm thiếp...

Mấy ngày liên tiếp Tuấn vẫn nằm liệt trên giường, ăn uống cầm hơi. Tài vô tình đến thăm thấy bạn như người sắp chết, hoảng kinh định chở Tuấn vào nhà thương. Nhưng Tuấn từ chối, nói giọng quyết liệt:

- Không đi! Tao không sao mà? Mày đừng lo! Chỉ xin mày giúp tao hoàn trả mớ thư của thân chủ mà tao nhận được tuần qua với lời báo tin «Văn Phòng Viết Thư Tình» đã đóng cửa.

Tài nghe bạn căn dặn, nhìn bạn chăm chăm dò xét. Chừng như đoán ra cơn bệnh của Tuấn do những bức thư tình gây ra, nhưng Tài không hỏi bạn cặn kẽ nguyên nhân, lặng lẽ lấy mớ thư bỏ vào cặp sách để mang đi. Trước khi ra khỏi cửa, Tài ngoái đầu lại nói:

- Tao sẽ hoàn trả những thư này và làm theo lời căn dặn của mày. Hãy yên tâm dưỡng bệnh và nhớ nghỉ ngơi ăn uống đầy đủ. Ngày mai tao sẽ trở lại thăm mày.

Tuấn gật đầu, không nói gì, cũng không nói cảm ơn. Dường như chàng đã kiệt sức, không đủ hơi sức để nói dây dưa với bạn?

Hai tuần sau đó chàng không còn nằm trên giường, song trong lòng ôm mối tình si tuyệt vọng nên không muốn gặp thiên hạ. Chàng đi lang thang trong khu chợ Mỹ, hoặc tới Thư Viện ngồi đọc sách đến chiều mới trở về nhà.

Sáng hôm đó là còn ba ngày sẽ là ngày ông Tuấn Phương cùng với Thúy Thúy thành hôn. Tuấn chưa kịp ra khỏi nhà đi lang thang như mọi khi thì người phát thư lại đến trao cho

chàng một phong thư. Chàng nghĩ là thư của một thân chủ nào đó vì chưa hay tin «Văn Phòng Viết Thư Tình» đã đóng cửa nên gửi tới.

Bỗng Tuấn lưu ý thấy bì thư rất quen thuộc... Chính là thư của ông Tuấn Phương!

Tuấn vội vàng bóc thư ra... tự nhủ với mình:

- Xem ra ông Tuấn Phương còn nghĩ chút ân tình với ta vì đã giúp ông cưới được vợ, nên gửi thiệp cưới cho ta đây!

Chàng mở thư với tâm trạng bi thương, con tim đau nhói.

Không ngờ bên trong không có thiệp cưới như chàng dự đoán! Mà là một thư đánh máy dài thườn thượt, khác hơn thường lệ! Một tấm chi phiếu kèm theo cũng nhiều nhiều hơn thường lệ! 1.000 mỹ kim!

Vừa ngạc nhiên, vừa hồi hộp, Tuấn không hiểu việc gì đã xảy ra giữa ông Tuấn Phương và Thuý Thuý? Chàng tự hỏi:

«- Chẳng lẽ Thuý Thuý bất thần từ chối hôn nhân nên ông Tuấn Phương mới cầu cứu chàng?»

Tay chàng cầm thư hơi run. Bức thư dài đánh máy nhảy múa trước mắt chàng:

Ngày...

Anh bạn Tuấn thân mến của tôi,

Tôi có dịch vụ thương mại quan trọng phải đi Phi Châu ngày mai và nếu không xấu số bị mọi đên ăn thịt (đùa anh thôi) thì tôi sẽ trở về Mỹ 2 ngày trước ngày hôn lễ của tôi và Thuý Thuý. Bằng nếu vì một lý do nào tôi không trở lại, tôi nhờ anh thay tôi vai trò chú rể. Anh đừng sợ bên nhà gái có phản ứng gì, vì cho đến giờ không ai biết mặt tôi, ngay cả Thuý Thuý.

Vậy anh cứ tự nhiên đến cao Lầu Thiên Thai ở đường Broadway vào ngày 15 tháng Tư này vào 5 giờ chiều chờ đón nhà gái và khách khứa sẽ đến khoảng 6 giờ.

Nhớ đừng thổ lộ những giao ước bí mật giữa anh và tôi, để Thuý Thuý không chấn động vào ngày quan trọng của đời con gái.

Tôi yêu nàng. Tôi không muốn nàng bị thất vọng hay đau khổ, nên giao anh trọng trách này phòng khi tôi gặp nạn không trở về được. Bởi vì chỉ có anh mới là người hiểu nàng. Và chỉ có anh mới có thể thay tôi trong vai trò người tình mà không sợ nàng khám phá.

Chắc anh cho tôi là một thằng điên? Vì trên thế gian này đâu có ai nhờ người khác làm chú rể? Mà cũng chưa có người chịu làm chú rể với một cô gái không phải người yêu của mình? Xin lỗi nghe?

Chỉ vì tôi đoán biết anh là người chưa lập gia đình và cũng chưa có người yêu. Xin anh vì tôi mà thay thế vai trò tân lang. Chắc anh sẵn lòng giúp đỡ tôi mà không oán trách chứ?

Thúy Thúy tuy chưa thấy mặt tôi, nhưng tôi âm thầm theo dõi nàng bấy lâu, biết nàng là thiếu nữ yêu kiều diễm lệ. Tôi tin anh sẽ vừa ý chấp nhận thế tôi vai trò chú rể.

Dĩ nhiên nếu tôi trở về trước ngày cưới, tôi sẽ điện thoại báo tin anh để hủy bỏ phần việc này. Bằng anh không nhận được điện thoại của tôi thì chắc là có bất trắc xảy ra. Lúc đó mong anh làm đúng lời tôi căn dặn.

Kèm thư này tôi gửi anh chi phiếu 3.000 mỹ kim để anh có thể mua bộ quần áo đẹp của chú rể mặc ngày hôn lễ và trả tiền tiệc cho nhà hàng.

Mấy lời gửi gắm. Cám ơn anh.

Tuấn Phương

Đọc thư của ông Tuấn Phương năm lần bảy lượt, Tuấn vẫn không tin trên trời đất này có người cuồng ngông quái đản như ông ta!

Thuê người viết thư cho người tình là một điều ít người làm, nhưng không phải là không có. Bởi thế chàng mới nhận được thân chủ khi chàng mở văn phòng viết thư tình.

Nhưng thuê người đi cưới vợ và làm chồng người mình yêu, họa may chỉ trong các màn kịch hay phim ảnh trào lộng mới xảy ra! Đúng là chuyện hoang đường!

Bỗng nhiên chàng có cảm tưởng kẻ nào đó muốn trêu chọc chàng! Nhưng bức thư kia rõ ràng không nói lời đùa

ngịch. Hơn 6 tháng qua ông Tuấn Phương giao dịch với chàng một cách đứng đắn, hao tốn tiền bạc, trả công rộng rãi.

Chàng trở tài văn chương chinh phục nàng Thúy Thúy thay ông không phải dễ, mà cũng không phải chuyện đùa. Nhưng dù sao việc ông thuê chàng làm chú rể để kết hôn với Thúy Thúy là điều không thể tin được! Tuấn nghĩ:

«- Hay vì ta quá si tình Thúy Thúy mà đầu óc điên loạn, mắt nhìn chữ này, đọc thành chữ khác chẳng?»

Ý nghĩ ấy khiến Tuấn xếp thư bỏ vào túi, khoá cửa nhà, ra xe chạy vọt ra xa lộ một đôi thật xa. Lúc lâu sau xe chàng chạy phon phon trên con đường ra bãi biển. Chàng tìm chỗ đậu xe và xuống xe ra ngoài hít thở không khí của đại dương...

Gió mát lạnh giúp tâm trí chàng an định. Chàng từ từ mở thư ông Tuấn Phương ra đọc lại và định ninh những gì mình đọc khi này là do đầu óc rối loạn vì quá si tình Thúy Thúy mà ra! Nhất định lời lẽ trong thư phải khác!

Nhưng ...

Rành rành trên giấy trắng mực đen! Những lời ông Tuấn Phương căn dặn chàng thay ông làm chú rể nếu ông gặp bất trắc ở Phi Châu không trở về được!

Sự thật nỗi lo lắng của ông hơi quá đáng, nếu không muốn nói lắm cảm! Thời đại này sự qua lại các nước không đến nỗi nguy hiểm, nếu du khách cẩn thận không đi vào những khu vực bất an. Một vài nước ở Phi Châu vẫn còn có vài Bộ

Lạc man rợ ăn thịt người. Nhưng số người này sống trong rừng sâu không dễ gì gặp được họ.

Có lẽ ông Tuấn Phương chưa từng đi Phi Châu mới lo sợ vợ vẫn như vậy? Chắc chắn không có gì xảy ra cho ông và chắc chắn ông sẽ bình yên trở về.

Tuấn chợt nhớ hôm nay là ngày 12 tháng tư, là ngày ông Tuấn Phương trở về Mỹ. Như vậy ngày hôm nay ông sẽ điện thoại hoặc E-mail bảo chàng hủy bỏ «khế ước làm chú rể». Cũng có thể ông đã liên lạc với chàng trong lúc chàng đang lang thang ở đây. Chàng cần trở về nhà chờ tin ông.

Cùng với ý nghĩ trong đầu, Tuấn leo lên xe mở máy vút nhanh...

Bỗng nhiên Tuấn nghe đau nhói ở tim, tâm tư sâu muôn bi thảm đau đớn cùng cực!

Sự thật từ lúc nhận được thư ông Tuấn Phương, Tuấn không dám mừng khi biết ông nhờ chàng thay ông làm chú rể. Chàng không tin mình có may mắn lạ lùng được cưới Thúy Thúy. Chàng cố tìm lý lẽ để không tin sự việc có thể xảy ra, nhưng trong nội tâm của chàng thì mơ ước sự việc xảy ra...

Bởi thế mà trên đường quay trở về nhà đón tin ông Tuấn Phương, Tuấn như người có xác không hồn!

* * *

Chờ đợi...

Trên thế gian này kẻ chờ đợi một người tình, một người thân, một người bạn, hay một điều gì... đều nóng lòng mong đợi người hay việc ấy chóng đến.

Nhưng chưa có ai mang tâm trạng quái lạ như Tuấn lúc bấy giờ. Có nghĩa là chàng không mong điện thoại reo, dù chàng không hề có ý muốn ông Tuấn Phương gặp tai biến trong chuyến đi, mà trái lại cầu cho ông bình an trở về.

Một giờ trôi qua... rồi hết một ngày trôi qua... Tuấn sống trong hồi hộp chờ đợi «điều mà chàng không mong đợi»! Trọn này chàng vật vờ biển ăn, ban đêm trong lúc ngủ chập chờn nghe tiếng người rì rào bên tai qua làn sóng điện... khiến chàng giật mình thức giấc mấy lần, tưởng ông Tuấn Phương gọi về.

Đến ngày thứ ba, có nghĩa là hai ngày trôi qua và đã đến ngày ngày 15 tháng Tư, ngày cưới của ông Tuấn Phương và Thúy Thúy, Tuấn vẫn chưa nhận được tin gì của ông qua điện thoại.

Chàng nhớ mấy tháng qua ông chỉ gửi thư cho chàng qua Post, chưa từng giáp mặt. Chàng đã ghi số điện thoại của mình cho ông biết ở lần giao dịch chót.

Chàng nghĩ: «Ông không điện thoại cho chàng lúc này, hoặc là ông đã quên số điện thoại của chàng, hoặc ông thật sự đã gặp biến cố ở Phi Châu, mà cũng có thể ông bị trễ chuyến bay, phải đình trệ ngày về»!

Dù sao thì 5 giờ chiều này chàng phải xuất hiện ở cao lầu Thiên Thai trong vai chú rể thay ông.

Thời gian cấp bách lắm rồi mà chàng chưa kịp sắp sửa chương trình đi đứng ăn nói ra sao khi gặp Thúy Thúy, họ hàng nhà gái và khách khứa tham dự hôn lễ. Ông Tuấn Phương đã đưa tiền và căn dặn chàng sắm bộ y phục mới mặc trong ngày cưới, mà chàng vẫn chưa mua!

Lúc ấy đã hơn 3 giờ chiều. Tuấn cuống cuống chạy ra mấy shopping chợ Mỹ. Chàng chạy hai ba nơi mới tìm được bộ y phục vừa ni tắc.

Chàng trở về nhà thì đã gần đến 5 giờ chiều. Không thể để mình mảy hôi hám, đấm mồ hôi, chàng vào phòng tắm rửa. Lúc Tuấn trở ra ăn mặc xong xuôi thấy đã sắp 6 giờ.

Chàng chạy như điên ra xe rồ máy vọt đi. Trong lòng bấn loạn vô cùng vì biết mình đến nơi quá trễ. Giờ này chắc khách khứa đã đông đủ cả rồi!

Ông Tuấn Phương đã căn dặn tỉ mỉ là chàng phải đến trước lúc 5 giờ để đón nhà gái và sau đó đón khách lúc 6 giờ. Chàng không làm đúng theo chỉ thị của ông, quả là điều sơ sót, tất trách!

Điều Tuấn lo lắng nhất là một lúc nữa xuất hiện nơi đám đông với vai trò chú rể, chàng chưa phòng bị tinh thần trước, lại còn chưa biết mặt cô dâu!

Tuấn hồi hộp lo sợ... không phải là nỗi hồi hộp lo sợ của chú rể trong ngày cưới, mà là của kẻ bước lên đoạn đầu đài!

Lúc đến nơi chàng mở cửa xe bước ra, mà có cảm tưởng toàn thân cứng đờ, chân bước tới khó khăn, mồ hôi lấm tấm đổ ra trên trán... Mặc dù là vào đầu tháng Tư, khí trời vào giờ ấy mát lạnh.

Thình lình có một nhóm con gái từ trong cao lầu chạy ra, cùng reo lên:

- Chú rể đến rồi!

Có cô nói:

- Nhân vật chính mà sao đến trễ vậy?

Lại có cô nói:

- Nhân vật quan trọng bao giờ cũng đến trễ hơn người khác mà.

Lá nhĩ Tuấn lúng búng, tai không nghe được gì, thần trí cũng lơ đờ... Rồi một cô gái, Tuấn đoán chừng là một trong các cô phù dâu, chạy tới cài lên áo chàng một chùm hoa trắng, loại hoa cài trên áo cho chú rể. Nhóm phù dâu lập tức kè chàng đi vào trong...

Chân chàng vừa đặt lên ngưỡng cửa phòng cưới thì mọi người bên trong vỗ tay vang rền...

Bấy giờ cô gái mặc áo cô dâu với vương miện cài trên tóc, miệng cười như hoa, mặt xinh như mộng, bước nhanh tới cập tay chàng.

Tuấn vừa trong thấy mặt cô dâu thì hồn phi phách tán! Vì nàng chính là cô gái chàng đã gặp một lần ở Thương Xá Saigon.

Hôm ấy Tài bô bô cái miệng giới thiệu chàng là Giám Đốc «Văn Phòng Viết Thư Tình» khi cả hai vừa trờ tới trước gian nhà bán y phục mà cô ta đang ngồi «kết». Rồi sau đó có nhiều người bu quanh chào đón hỏi thăm chàng... Kế đến vụ «sì căn đạn» của cặp tình nhân thân chủ của chàng xảy ra... và nghề nghiệp của chàng trở thành trò cười của thiên hạ, trong đó có cô gái giữ «kết»!

Như vậy cô dâu Thúy Thúy sẽ nhận ra chàng là tên viết mướn, chớ không phải người tình của cô là Tuấn Phương!

Mồ hôi trên trán chàng lúc đó không phải lấm tẩm rịn ra, mà nhều xuống đồm độp vì kinh hãi!

Nhưng cô dâu dường như không lưu ý gì cả! Dường như cô không nhận chàng là kẻ viết thuê của «Văn Phòng Viết Thư Tình»? Cô thật dạn dĩ. Tuy mới thấy mặt chàng, tức ông Tuấn Phương lần đầu, mà cô làm như gặp mặt thường xuyên, thương nhau lâu đời!

Cô nũng nịu nói:

- Anh đến trễ làm em tưởng anh bị mồi đen ăn thịt rồi chớ!

Rồi cô cao giọng nói với mọi người:

- Xin quý khách tha lỗi cho anh Tuấn Phương. Anh vừa từ Phi Châu trở về Mỹ nên mới đến trễ.

Bất thần trong đám khách ngồi nơi bàn tiệc bên trái có một người phóng tới chụp vai Tuấn, la oái oái lên:

- Thằng mắc dịch! Mày quen với cô Thúy mà giấu tao! Rồi cưới vợ mà không nói không mời tao gì cả! Mày là thằng bạn không tốt!

Tuấn đờ miệng không biết phải giải thích ra sao với bạn? Cô dâu nhanh miệng lên tiếng:

- Anh Tài được nhà gái mời, cũng vậy thôi mà? Anh Tuấn Phương bận đi Phi Châu việc sở, đâu có giờ lo cho hôn lễ? Mọi việc em và gia đình em lo hết. Anh chớ trách giận anh!

Tài nghe Thúy Thúy nói, trợn mắt hỏi Tuấn:

- Tên mày là Tuấn Phương? Mày đi Phi Châu lo việc sở? Mày vừa mới từ xứ nào trở về Mỹ vậy?

Tuấn muốn chui xuống đất trốn mấy câu chất vấn của Tài và những cặp mắt lau láu của thực khách đang chăm chú nhìn mình...

Cô dâu biết nỗi khổ của chàng, lập tức giải vây:

- Anh Tài ơi! Bữa nay là ngày cưới của chúng em mà? Anh chớ gây rắc rối, em xin anh đó! Anh hãy trở về bàn tiệc đi! Xem ra, anh chỉ mới nhâm nha chút rượu khai vị mà đã

say! Anh phải tỉnh táo để chốc nữa còn cụng ly với cô dâu chú rể chứ?

Dứt lời cô cười khúc khích. Khách ngồi quanh đó nghe Thúy Thúy nói cũng cười rộ theo và đĩnh ninh Tài say rượu thật.

Tài uất ức lắm, song bị cô dâu đuổi khéo đành tiu nghỉu đi về chỗ ngồi, song không quên quét mắt lườm bạn.

Tiệc cưới khá linh đình, đâu khoảng 15 bàn tròn. Mỗi bàn có 10 hay 12 thực khách. Vị chi cũng gần 200 thực khách. Tuấn không rõ số khách được mời đều là khách nhà gái, hay có cả khách của nhà trai? Và nếu có khách của nhà trai hiện diện trong phòng này thì thật lạ lùng! Vì cho đến giờ không thấy ai nhào ra vạch mặt chỉ chỗ chàng không phải chú rể Tuấn Phương!

Trong số thực khách ngồi lố nhố trong phòng, Tuấn nhìn thấy có vài gương mặt quen thuộc đã từng gặp trong các buổi lễ của người Việt trong vùng. Nhưng không hiểu tại sao chẳng có ai thắc mắc về vai trò chú rể của chàng?

Đang lúc đầu óc nghĩ lung tung... Tuấn bị Thúy Thúy kéo đến bàn dành riêng cho chú rể cô dâu và thân quyến đôi bên. Nàng giới thiệu chàng với cha mẹ và anh em trong gia đình cô. Tuấn ứ ớ chào cha mẹ vợ, mà trong lòng thấy ngượng ngùng làm sao! Cũng may ai ai cũng cởi mở, trò chuyện với Tuấn thật tự nhiên, giúp Tuấn đỡ lúng túng phần nào.

Thức ăn dọn ra, khách khứa vui vẻ ăn uống... Tuấn đã bắt đầu quen với vai trò của mình. Thật ra Tuấn không thuộc

traí nhút nhát, cù lùn. Thời xưa bên Tàu vì lý do nào đó anh em trong gia đình có người thay chú rể vào ngày cưới. Nhưng thời nay việc đi cưới vợ dùm người là chuyện chưa có ai làm! Mà cũng chẳng ai dám làm!

Chàng ở vào cái thế bị ông Tuấn Phương bắt buộc phải nhận, vì chàng không có dịp mở miệng từ chối. Trên thực tế cũng vì chàng si mê Thúy Thúy, người yêu của ông, nên mới chịu đóng vai chú rể thay ông.

Tuy vui mừng làm được chú rể của Thúy Thúy, mà trong lòng Tuấn phật phùng lo sợ cô dâu và thiên hạ nhận ra mình không là chú rể thật!

Vì thế mà chàng mới e dè ái ngại, biến thành chàng trai nhút nhát nhất vào thế kỷ 21 trên địa cầu này!

Suốt cả buổi tiệc chàng như người máy robot! Thúy Thúy bỏ thức ăn vào chén cho chàng thì chàng ăn. Nàng bảo Tuấn theo nàng tới từng bàn chào khách, chàng đi theo... Chi chi... chàng cũng im lặng làm theo ý nàng.

Lúc tới bàn tiệc của Tài, Tuấn thấy có cả vợ Tài ngồi đó, song cô ta chỉ nhìn chàng, miệng chum chim cười, không nói lời nào. Còn Tài thì mặt mày đỏ gấc vì rượu, mà có lẽ vì cơn tức giận khi nãy chưa nguôi nên sắc mặt hầm hầm không khác gì chó điên!

Tiệc tan, khách khứa lần lượt ra về. Tài giận lấy kéo vợ đi tuốt một mạch, không thèm chào từ biệt cô dâu và chú rể!

Hai người khách ra về sau cùng là ba má cô dâu. Tuấn theo Thuý Thuý tiễn cha mẹ nàng tận bãi đậu xe. Nàng nhỏ nhẹ căn dặn:

- Ba mẹ lái xe cẩn thận. Con và anh Tuấn Phương ở lại thanh toán tiền cho nhà hàng rồi về thẳng nhà riêng của tụi con. Ngày mai tụi con sẽ đến ăn trưa với ba mẹ.

Tuấn không biết ba mẹ vợ tên gì? Nhà cửa ở đâu? Chỉ biết chấp tay chào họ. Chàng nghe Thuý Thuý nói với cha mẹ nàng: «Tối nay về nhà riêng». Chàng không rõ nhà ấy là của nàng? Hay là nhà của ông Tuấn Phương mua sắm cho hai người?

Cũng may nàng không bảo Tuấn đưa nàng về nhà chàng, một căn hộ nhỏ xíu chỉ chứa đủ cái giường với cái bàn cái ghế! Chỗ ở tồi tệ của chàng không thể là chỗ cho đôi vợ chồng mới cưới làm phòng hoa chúc!

Chàng trở lại tâm trạng bán loạn lo âu...

Còn Thuý Thuý cứ tỉnh bơ như không! Có lẽ nàng giả vờ không thấy những lo âu bán loạn trên sắc mặt chàng, chớ không phải là cô gái ngây thơ vô tư!

Dù sao hiện tại mọi người đều đã rời phòng cưới ra về hết cả rồi, chỉ còn nàng và chàng nơi đó. Tuấn không đến nỗi khiếp sợ như lúc mới đến, chàng nói:

- Em hãy ngồi nơi phòng đợi. Chờ anh thanh toán hoá đơn tiền tiệc sẽ đến đón em.

Đó là câu nói đầu tiên chàng nói với nàng. Câu nói không có gì gọi là âu yếm, song chúng tỏ «chú rể» đã bắt đầu dạn dĩ!

Có lẽ cô dâu hân hoan lắm? Miệng cô nở nụ cười thật tươi. Cô vâng lời tìm chỗ ngồi nơi phòng đợi của nhà hàng, không xa quày tính tiền.

Số tiền ông Tuấn Phương giao cho chàng quá dư cho chi phí buổi tiệc, nên Tuấn hoàn tất việc thanh toán hoá đơn tiệc cưới thật nhanh.

Thúy Thúy thấy chàng đã giải quyết xong với người giữ «két» của nhà hàng, liền chạy tới cặp tay chàng sóng bước ra ngoài. Tuấn lặng im đi bên nàng, tinh thần bấn loạn, chân bước ngã nghiêng...

Tới bãi đậu xe, nàng nhìn chàng bằng ánh mắt thật tình tứ, nói:

- Anh lái xe anh, em lái xe em. Anh chạy theo em nhé?

Tuấn gật đầu kèm với nụ cười gượng gạo.

Đó cũng là nụ cười đầu tiên của chàng dành cho cô dâu từ khi làm chú rể! Nụ cười của chàng khiến nàng vui vẻ lắm.

Xe của nàng thuộc loại đặc tiền, còn mới, bên trong chứa đầy quà cưới của khách biếu. Còn Tuấn tuy đã đổi xe mới từ khi kiếm được tiền, nhưng sánh với xe của nàng thì vẫn một trời một vực!

Trước khi mở máy chạy đi, Thúy Thúy không quên nhắc Tuấn lần nữa:

- Anh chạy theo em về nhà nhé?

Giọng nàng thật nũng nịu, ánh mắt thật âu yếm. Tuấn không trợn ánh mắt của nàng, song có chút bối rối, vờ bước nhanh đến xe mình.

Nàng chạy trước, chàng theo sau... Nửa giờ sau hai xe dừng trước một biệt thự ở một khu khá sang, với nhà xe rộng lớn, đủ chỗ chứa hai ba chiếc xe.

Đèn trong nhà cũng được bật sáng lên. Tuấn theo Thúy Thúy vào nhà thấy bên trong trang hoàng thật mỹ lệ. Chàng cảm thấy ngỡ ngàng khi bước vào chỗ ở xa lạ và người vợ mới cưới không phải của mình!

Bỗng nhiên chàng thấy chua chát cho thân phận của mình hiện tại không khác gì một số gái con nhà nghèo ở Trung Cộng vì muốn kiếm chút ít tiền phải bán thân cho người «làm vợ có hạn định». Chàng chỉ khác với họ là «làm chồng không có hạn định!»

Biết đâu ngày mai, hay bất cứ lúc nào... khi ông Tuấn Phương trở về, chàng phải trả lại Thúy Thúy?

Thấy chàng trầm ngâm suy tư từ khi bước vào nhà, Thúy Thúy kéo chàng ngồi xuống băng ghế dài nơi phòng khách, nhỏ nhẹ bảo:

- Chúng ta từng nói những mơ ước với nhau, anh nhớ không? Nhà này em trình bày đúng như mong muốn của chúng mình và là nhà của anh mà?

Đúng! Có lần Tuấn vẽ vời căn nhà lý tưởng của mình trong thư gửi nàng. Dĩ nhiên chàng nói theo mơ ước của mình, cũng là để có chuyện nói khi viết thư thay ông Tuấn Phương. Không ngờ Thúy Thúy lại lưu ý và thực hiện đúng y như mong ước của chàng!

Biệt thự này chắc chắn rất đắt tiền. Ông Tuấn Phương chắc giàu có và yêu nàng lắm, mới mua sắm một chỗ ở như vậy cho hai người. Nếu thế chàng càng không thể mập mờ thân thể mình để hưởng dụng tài vật và người tình của ông.

Ngần ngừ một lúc, Tuấn quyết định nói thật mọi sự với Thúy Thúy, với giọng ú ớ ngập ngừng:

-Cô... Thúy Thúy... Tôi... tôi xin nói thật với cô... tên tôi... là Nguyễn Tuấn chứ không phải...

Thúy Thúy chột nhào tới bá cổ chàng cười khúc khích, ngắt ngang câu nói của chàng:

- Ai thuở đời tân lang gọi cô dâu bằng cô? Anh thật lắm cẩm quá! Đương nhiên em phải biết tên anh là Nguyễn Tuấn chứ?

Tuấn há hốc mồm kinh ngạc, không biết nói năng với nàng ra sao?

Ông Tuấn Phương sao lại lấy tên Nguyễn Tuấn của chàng? Rõ ràng ông đã sắp sẵn cho chàng cưới Thúy Thúy, chớ không phải vì sợ chuyên đi Phi Châu gặp bất trắc nhờ chàng thay thế chú rể.

Trên thế gian này có kẻ tốt bụng đến độ điên khùng như vậy không? Hao tốn tiền bạc thuê kẻ viết mướn chinh phục cô gái mình thích. Rồi mua sắm nhà cửa xe cộ, tiệc cưới linh đình để dọn sẵn cuộc hôn nhân cho kẻ ấy với người yêu mình.

Không! Nhất định có điều gì bí ẩn gì đây? Chàng nhìn Thúy Thúy chăm chăm, tự nhủ:

«- Cô nàng đã thấy mặt ta một lần ở Thương Xá Saigon. Có lẽ cô nàng thích ta ngay từ ngày đó nên mới bày lăm trò để bắt cóc ta làm chồng?»

Ý tưởng này tuy có kiêu ngạo tự tôn, nhưng đầu óc Tuấn bấy giờ mù mịt, không đủ sáng suốt tìm ra nguyên nhân vì sao ông Tuấn Phương lại sắp sẵn cuộc tình cho chàng và Thúy Thúy?

Không thể kéo dài giây phút nghi ngờ này nữa, chàng nhìn xoáy vào mắt nàng, nghiêm giọng hỏi:

- Chúng ta đã từng gặp một lần ở Thương Xá Saigon, đúng không?

Thúy Thúy chối dài:

- Em chưa từng hẹn hò với anh mà? Chúng ta chưa từng gặp mặt mà?

- Hôm đó anh và thằng Tài đến Thương Xá, thấy em ngồi giữ «két» ở gian hàng bán y phục phụ nữ...

Thúy Thúy cười nhỏ, ngắt ngang:

- Em làm gì ngồi giữ «két» ở đâu chớ? Em chẳng từng kể trong thư với anh, em làm việc cho hãng mỹ phẩm của Mỹ sao? Chắc anh lầm em với cô nào đó rồi!

Nàng dứt lời, cười lớn, nguýt yêu chàng với đuôi mắt thật dài, rồi kéo chàng vào phòng ngủ. Tuấn nhận ra ánh mắt của nàng lúc ấy tinh quái vô cùng!

Phòng hoa chúc thật không khác gì chỗ ngủ của bà hoàng, công chúa trong các phim ảnh. Trên bàn trang điểm có sẵn một chai champagne và 2 cái ly bằng pha lê trong ngần. Nàng nũng nịu bảo chú rể:

- Anh hãy khai chai «rượu hợp cần» của chúng mình, trong khi em cởi áo cưới nhé?

Tuấn vâng lệnh nàng, nhưng trong đầu không ngừng nghĩ ngợi...

«Lại là ông Tuấn Phương sắp đặt phòng hoa chúc vương giả này cho tên viết mướn và người yêu của ông làm chỗ ái ân đây sao?»

Không! Ta không là tên ngu khờ đến độ tin chuyện vu vơ như thế!

Chàng bỗng nhớ bức thư chót của ông Tuấn Phương có nói: «Thúy Thúy không biết mặt ông». Thế nhưng tại sao khi xe chàng vừa dừng nơi bãi đậu xe của nhà hàng, các cô phù dâu đã chạy ùa ra đón? Tại sao ông lấy cái tên Nguyễn Tuấn của chàng? Tại sao thư gửi đến chàng ông chỉ đánh máy, mà không viết tay? Tại sao ông chọn ngày cưới vào ngày ông phải đi xa để phải nhờ chàng thay thế chú rể? Tại sao ông nói mơ hồ đi Phi Châu, mà không nói rõ xứ nào?»

Bao nhiêu câu hỏi nêu ra khiến Tuấn quyết chắc không có ông Tuấn Phương trên đời. Và chỉ có một giải thích hợp lý là:

«Thúy Thúy vốn là con nhà giàu, thấy mặt chàng một lần ở Thương Xá Saigon đã si tình, nên cô mới bày trò đùa cợt chàng, khi biết chàng là một hàn sĩ làm nghề viết thuê thư tình. Cô muốn tìm hiểu và thử tài trí chàng nên mới thư qua thư lại. Đến khi hai bên trao đổi lời tình với nhau, cô đã yêu chàng nên quyết định kết hôn và bày chuyện ông Tuấn Phương biến mất ở Phi Châu để Tuấn ở vào cái thế bị bắt buộc phải nhận vai trò chú rể.»

Chắc chắn cô nàng đã điều tra lý lịch và gia thế của chàng, biết chàng không gia đình, không bà con thân quyến. Ở đây bạn bè không có ai ngoài vợ chồng thằng Tài.

Cho nên có thể nói, Tài được cô mời dự lễ cưới mà không rõ vì sao? Nói tóm lại:

«Ông Tuấn Phương là Thúy Thúy chớ không ai khác!»

Nghĩ đến đó lòng tự ái của thằng con trai nổi dậy, cơn tức giận phùng phùng lên... Tuấn dần chai champagne vừa khui xong xuống bàn. Rượu sôi bọt đổ trào ra, chảy xuống bàn, rơi xuống thảm...

Chàng quắc mắt nhìn người con gái đã dám thuê chàng làm chồng! Chân bước tới...

Thúy Thúy đã cởi bỏ lớp áo cưới từ lâu. Tầm như tượng ngọc của nàng hiện tại lồ lộ phơi bày qua làn the mỏng của chiếc áo ngủ màu hồng nhạt. Đầu nàng tựa lên thành giường, ở vào cái thế nửa nằm nửa ngồi, đôi chân hơi duỗi ra. Ánh mắt nàng vừa âu yếm, vừa tình tứ... Đôi môi như đoá hoa hồng chên chếch mở... Gương mặt nàng vô cùng mỹ lệ, hình vóc nàng thật khiêu gợi... Trên chiếc giường sang trọng đó trông nàng không khác gì nữ hoàng trong các phim ảnh!

Chấn động trước sắc đẹp cực kỳ quyến rũ của nàng, Tuấn thụt lùi mấy bước, ngây người nhìn nàng... Bỗng nhiên có tiếng nói từ đáy lòng chàng vọng lên:

«Nàng» - cô gái vừa tài sắc, vừa giàu sang, vừa có tâm hồn cao quý... không chê ta là một hàn sĩ không danh phận, không tiền bạc. Nàng đúng là một phụ nữ hiếm có trên đời. Đừng nói chi ta với nàng đã từng thề thốt yêu nhau. Với nhan sắc ấy dù ta có làm nô lệ xách giày cho nàng, để được cận kề một bên, là ta đã tu chín kiếp mới được diễm phúc ấy! Huống hồ được nàng thương yêu thuê làm chồng, dù vĩnh viễn hay ngắn hạn, dài hạn... cũng là ân huệ đặc biệt của Trời cho. Có sao ta còn than van oán giận? Ta thật có tội với nữ hoàng của ta quá!»

Tự ái không còn, lòng quý trọng người yêu dâng cao. Tình si của nửa năm sôi sục bầu máu nóng... Tuấn không còn là anh chàng nhút nhát e dè nữa, phục đầu trước thành giường không khác gì thần dân bái kiến nữ vương, chấp tay nói:

- Muôn tâu nữ hoàng! Kẻ này hết lòng qui phục nữ hoàng. Từ giây phút này đây «thần» xin được hầu hạ phục vụ nữ vương...

Thấy người yêu thay đổi từ sắc mặt tức giận, đến vui vẻ chấp nhận duyên tình, lại còn dí dỏm đóng trò đùa cợt với mình, Thúy Thúy không còn e ngại nữa, cười ngạt ngào một lúc rồi nghiêm mặt nói giọng kẻ cả:

- Vậy nhà ngươi còn chờ gì nữa mà không rót rượu hợp cần dâng cho ta? Rồi lên đây... đấm bóp ta?

- Xin tuân thượng lệnh!

Tuấn răm rắp làm theo chỉ thị của vương nữ ban ra. Phòng hoa chúc chỉ còn lại ánh đèn mờ...

HuynhDung